

[Indenrigsministeren.]

ønsker at få dansk indfødsret, kan hun søge om det på lige fod med mændene, på samme måde som mændene. Man kan jo nok forudse, at dette vil afstedkomme nogen forøgelse af administrationen, og nogle har også ment, at ved at gennemføre en sådan regel fratager man kvinderne en naturlig selvbestemmelsesret. Jeg tror alligevel, at når kvindeorganisationerne verden over har stillet dette krav og en lang række af lande har imødekommet det — og det er jo forholdet —, så er der god grund til, at vi her i Danmark i hvert fald undersøger nøje, om ikke de grunde, der taler for at gennemføre denne ligestilling, er større end de, der taler imod. Jeg er vidende om, at man i England har en regel, hvorefter gifte kvinder kan forlange at erhverve mandens indfødsret, og jeg gjorde vist i min fremsættelsestale opmærksom på, at en lignende ordning har man under de forhandlinger, der har fundet sted, prøvet på at få gennemført i den lov, vi behandler her; men det vakte ingen begejstring, hverken i Sverige eller Norge, tværtimod. De ville overhovedet ikke gå ind på den tanke, at man skulle indføre den ordning, som har været gældende i England, men mente, at vi på dette område måtte imødekomme de krav, der er stillet af kvindeorganisationerne så mange steder i verden, og som man efterhånden også har imødekommet næsten alle steder.

Det glæder mig, at man fra alle partiers side er enig om betydningen af, at vi på dette område når frem til ensartede regler i de tre nordiske lande. Det var vist det ærede medlem hr. Bjerre, der fremsatte en bemærkning om, at hvis det nu ved udvalgsbehandlingen skulle vise sig, at der var væsentlige ændringer i lovforslaget, som man fandt meget ønskelige, kunne der måske være grund til at drøfte disse ændringer med udvalgsmedlemmer fra de to andre lande. Inden jeg tager noget standpunkt til det ønske, som det ærede medlem hr. Bjerre her rejser, må vi først se, hvilke ønsker om ændringer af principiel karakter der måtte fremkomme, men jeg tror da, at vi fra alle sider er enige om, at ligesom man har udarbejdet dette lovudkast i fællesskab, må der også være lejlighed til, at repræsentanter fra de forskellige lande påny kan se på det. Formålet må så være at arbejde reglerne sammen, så at vi kan opnå at få en ensartet lovgivning på det statsborgerretlige område i de tre lande.

Det forbyr mig ikke, at bestemmelserne i lovforslagets § 9 har vakt nogen betænke-

lighed. Jeg kan sige, at for Sveriges vedkommende har man fremsat ønske om, at tallet 1 år i paragraffen ændres til 2 år. Efter § 9 kan jo den, der har begået en statsfjendtlig handling og bliver idømt frihedsstraf på 1 år, fortabe sin statsborgerret, for så vidt som han har fået den ved naturalisation. Det har man ønsket ændret til 2 år, og der er også andre bestemmelser, som man fra Sveriges side, efter at udkastet var udarbejdet, har fremsat ønske om at få drøftet. Det mener jeg vi må gøre i udvalget; der må vi se på de ønsker, der senere er kommet frem fra svensk side. Jeg kan også nok se for mit vedkommende, at det kan være noget betænkeligt at gennemføre de bestemmelser, som er foreslået i § 9, men man må huske på, når man skal bedømme dette forhold, at det ikke er noget nyt. I en lang række af lande i Europa, og også i Amerika, har man denne ordning og har haft den igennem mange år, og i 1946 indførte man den i Norge. I en lang række lande har man anset det for påkrævet, at når en mand, en borger, der har fået sin statsborgerret ved naturalisation, svigter det, der var forudsætningen, da han blev naturaliseret, så skal der være mulighed for at fratage ham statsborgerretten, og det kan der også nok anføres adskillige gode grunde for, så jeg tror, at vi skal overveje dette spørgsmål meget grundigt, inden vi tager endelig beslutning.

Det ærede medlem hr. Bjerre mente, at jeg var for optimistisk, når jeg troede, at loven kunne træde i kraft den 1. januar 1951, og det ærede medlem ville ikke love en hurtig udvalgsbehandling. Jeg beder heller ikke om en hurtig udvalgsbehandling i den forstand, at jeg regner med, lovforslaget kan føres igennem i løbet af nogle få møder; jeg er særdeles tilfreds med, at man fra alle sider har lovet en velvillig og grundig behandling af lovforslaget. Men hvis den rigtige velvilje, den rigtige vilje er tilstede, tror jeg nok, når vi går i gang med arbejdet med det samme, at det skulle være muligt at behandle lovforslaget grundigt og forsvarligt og alligevel at få det færdigt så betids, at vi ikke behøver at foreslå en anden dato for lovens ikrafttræden.

Jeg takker samtlige ordførere for den særdeles velvillige modtagelse, som lovforslaget har fået.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.